

Захарина. Ахъ, престани. Не ми говори, че пакъ ме обзематъ тръпки.

Мони. И представи си, Лена, какъвъ сънь: сънувала, че кжщата ни боядисали жълто; мобили жълти. Ти си дошла въ жълтъ костюмъ. Ние всички сме били облѣчени въ жълто.... и като пламналъ тавана—пламъцитѣ били жълти.... Не е ли смѣшно!

Мълчание.

Лена. Страшенъ сънь!

Захарина. Азъ ви казвамъ, че не е на добро. Сънувахъ го срещу петъкъ, (Побиватъ я тръпки).

Мони. Ти си суевѣрка; после знаешъ: вчера чете Фламариона. Тамъ за жълтото пространство. Но азъ пъкъ казвамъ, де да изгори.

Захарина. О, не, азъ тѣй свикнахъ съ нея.... Съ всичко въ нея, че не я давамъ за никакви палати.

Мони. Овехтя вече нашата кжща, овехтя! Азъ мисля лѣтосъ да я подновя.

Захарина. Че като е вехта!

Мони. Всѣко вехто нѣщо трѣбва да се подновява.

Лена. (На смѣхъ) Дори и законната!

Мони. А, тамъ, ще помисля.

Лена. Пакъ защо не! Азъ мисля, че когато хората си дотегнатъ, обновлението се налага.

Захарина. (Очудена) Какъ?